

פרשת פקודי

ויברך אותם משה (לט, מג)

מעשה שהיה באמריקה באדם שנפגע באופן קשה בתאונת דרכים.

מכיון שהיה האיש לבדו חיפשו בכיסיו ומשמצאו פרטי זיהוי הצליחו לאתר את כתובתו וליצור קשר עם משפחתו.

הללו מיהרו ובאו אל בית החולים שם נאמר להם כי מצבו אנוש.

אם כך - אמרה אשתו - ברצוני להודיע לאביו הנמצא לא רחוק מכאן בבית אבות, כדי שיבוא לבקר את בנו.

ואכן כעבור זמן מה הגיע האב ונכנס לחדרו של הבן, ראה את מצבו ועמד ללכת.

מדוע אתה הולך? תמהו הסובבים - האינך מבקש להשאר על ידו בעת קשה זו, כאשר מצבו כה חמור!?

בעזרת ה' הוא יהיה בסדר בקרוב! אמר האב בהחלטיות - בעוד שמן קצר מצבו ישתפר והוא יחזור לאיתנו!

הרופאים הסובבים את מיטת הפצוע הביטו באב ברחמים, בחושבם כי בודאי נשתבשה עליו דעתו מחמת גילו המופלג.

האב לא השגיח בהם וחזר אל דירתו שבבית האבות.

והנה זה פלא.

בניגוד לחוות דעת הרופאים השתפר לפתע מצבו של הפצוע והוא שב להכרתו.

כעבור ימים מספר התהלך על רגליו ועמד לצאת מבית החולים כשהוא בריא ושלם.

הרופאים הודו פה אחד שהחלמה כזו לא ראו מימיהם! כאשר שב האב לבקר את בנו ניגש אליו הרופא הבכיר, מנהל המחלקה, ושאל: אמור נא לי, מנין היה לך הבטחון המוחלט שמצבו של בנך עומד להשתפר, והרי כפסע היה בינו לבין המוות?

אומר לך - ענה האב - בצעירותי זכיתי ללמוד בישיבת ראדין אצל רבי ישראל מאיר הכהן, בעל ה"חפץ חיים".

באותם ימים עמל ה"חפץ חיים" על כתיבת ספרו הגדול, ה"משנה ברורה", וברצונו לדעת אם הדברים שכתב מובנים לכל, כינס קבוצה של כעשרה בחורים עמם עבר על מה שכתב וביקש לשמוע את הערותיהם.

אני - המשיך הזקן בסיפורו - הייתי אחד מאותה חבורה ואף זכיתי להעיר כמה הערות שגרמו לרבינו ה"חפץ חיים" נחת רוח.

כהכרת הטוב בירך אותי ה"חפץ חיים" בשתי ברכות: האחת, שאאריך ימים.

פרשת פקודי

והברכה השניה שלילדי לא יאונה כל רע כל זמן שאני בחיים.

מי שזכה להכיר את ה"חפץ חיים" - סיים הזקן את סיפורו - ידע היטב שברכותיו מתקיימות, בבחינת "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים", משום כך כאשר ראיתי את בני לאחר התאונה ברור היה לי שלא יאונה לו כל רע וכי מצבו עומד להשתפר!

מקור: וקראת לשבת עונג